

Mehmet Akif merhumun bir mısraından esinlenilerek şekil alan ama zamanla küllî bir bakış açısı, bir okuma biçimi haline getirilmiş bu yaklaşımı konuşmamız gerekiyor.

Çünkü bu yaklaşım, modern dönemde kendisine bir hayli taraftar toplamış vaziyettedir. “Kur’an müslümanlığı” terkihi de, birebir aynı kapsamı ifade ediyor olmasa da, aynı perspektife yaslanıyor.

Kur’an’la yetinme algısı, bir adım daha ötesine geçilerek, bu yetinilen Kur’an’ı da asrın idrakine göre anlama/yorumlama gibi oldukça ‘yeni’ bir argümanla buluşturuldu. Bu mantık bize, öncelikle Kur’an’ın ne dediğine odaklanmamızı, ikinci olarak Kur’an dışı kaynaklara (Sünnet, icma vs.) çok fazla iltifat etmememizi, son olarak da, Kur’an’ı asrın verilerine uygun olarak anlamamızı telkin ediyordu.

Bu üç yaklaşım da, ilk görünüşte cazip olmaları hasebiyle, bugün hayli itibar görmüş durumdadır. “Allah’ın Kitab’ı ile yetinelim” söyleminin etkileyiciliğine -meselenin perde arkasına vakıf olmadığı sürece- kim çok kolay direnebilir!? Sünnet’in rivayet kanallarının tekinsizliği gibi bir şüpheyeye, hayatı yalanlar üzerine kurulu modern bireylerden hangisi kulak kabartmamayı başarabilir!? Ve son olarak, “Kur’an’ı asrın idrakine sunma” ameliyesini “Kur’an’ı böylece çağa taşıyoruz” kamufleli paralelinde takdim eden jargona teslim olmamaya kim muvaffak olabilir!?

“Kur’an’ı asrın idrakine söyletme”, eğer bize Din diye sunulan ve çağlara, devirlere göre değişmeyecek ‘anlam’ı, yaşadığımız zamanın dayatmalarına göre yeniden, silbaştan anlamak demekse, içinden süzülüp geldiğimiz geleneğe sırt çeviren böyle bir tutumu, rahatlıkla bir ‘tahrif projesi’ olarak işaretleyebiliriz.

Bize göre “Kur’an’ı asrın idrakine söyletme” denilen şey, zihinleri bâtil-beşerî yordamlarla kirlendiği için Kur’an’ın zaman ve mekân üstü hakikatlerine yabancılaşmış modern fertleri tekrar Kur’an’ın hayat verici iklimiyle buluşturmadır. Tabii ki bunu, Kur’an’ı kendi zihnî şablonumuza göre eğip bükerek değil, sıhhati meşuk kabullerimizi Kur’an’a arz edip tashih ederek yapacağız.